

0/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La tornada dels segadors

Les primeres garbes.

Cóm arriben els amics del poble

El «cas» Canalejas

ARCELONA, gran ciutat meridional i levantina, propicia sempre a l'entusiasme, a l'adoració idolàtrica dels homes del dia, a l'efímera entronització del fetitxe del moment, an aquella estètica ofegadora de que parlava l'Unamuno, acaba d'erigir-se el seu ídol de torn: el senyor Canalejas. Algú ha parlat de la conducta seguida ab Catalunya pel President del Consell com d'una conversió. Don Josep Canalejas pren aires de Constantí, y les Mancomunitats semblen l'edicta de Milà. Fins y tot s'ha retret el record d'en Salmerón, en ocasió de la lluita parlamentaria dels passats dies...

Jo no he sentit mai per en Canalejas la voluntat d'un foll entusiasme; però tampoc he sentit mai per ell una d'aquelles aversions poderoses que us senyalen en un home polític l'enemic del poble. Per això avui, finida sorollosament la temporada de les Corts, puc parlarne ab aquella serenitat de judici, ab aquella fredor de paraula que pera altres no podria tenir. Comenso, de totes maneres, per tributar a la seva noblesa la meva part alícuota de gratitud, com bon fill de Catalunya.

Quan en Moret pujà al poder, després de les turbulències d'Octubre, recordo que vaig escriure: «Aquet podria ésser el futur representant de les dretes espanyoles del nou conservatisme, mentres en Canalejas podria ésser l'home nucli d'un partit lliberal més avensat y europeu».—La veritat es que, poc després, la pujada d'en Canalejas, en les condicions que tothom sab, representant, no un avens en el lliberalisme de la monarquia, sinó una rehabilitació del sistema immoral de torn pacífic y una intel·ligència ab l'home d'Octubre, semblava desmentir la meva profecia...

En Canalejas trobà, a Espanya, dos veritables problemes, que comprenen tots els demés. El problema gran: la necessària suscitació d'una consciència ciutadana dintre Espanya, l'emancipació del poble presoner de l'Església, la supressió de les jurisdiccions opresores, la solidaritat lliberal ab Europa, la conciliació del dinastisme ab el temps, la reforma política, previa a la reforma social.—Y l'altre problema: el de Catalunya, paralel en part al d'Irlanda, la reconeixença del nucli barceloní com a capitalitat col·lectiva d'un poble.

En Canalejas deixa sense resoldre (després de dos anys y mitg) el primer problema, el més fort, el més urgent; y en cambi inicia—en forma encara ben vaga, ben dubtosa, ben aleatòria, ben poc convincent pera nosaltres en quant a l'eficàcia y bondat dels seus efectes—la solució del problema català. Heusaquí un petit Lloyd George que's contenta ab una ombra debilíssima de la segona y més petita part del seu programa. ¡Heusaquí, en fi, l'aua prehistòrica d'un dia encara tan llunyà!

¿El secret d'aqueixa preferència? ¿Per què un dels homes més tancats un dia a la percepció del catalanisme, sembla, de sobte, que'ns «comprèn», mentres abandona negligentment la lluita antivaticana?—Simplement, perquè l'enemic que en aquesta lluita trobaria li aparcent voltes més temible que'l que ha trobat en l'altra; perquè sab que la sola manera de concitar-se un partit a Catalunya o d'atraure a una indirecta col·laboració als catalanistes, segons l'exemple seguit per en Maura ab els homes del regionalisme, consisteix en assimilar-se les més tenues vindicacions de Catalunya, vindicacions encara purament «provincials» y administratives. ¿Quins seran els enemics, els que s'oposin obertament a la mansa reforma, arrosstrant l'impopularitat catalana? Seran precisament els darrers fidels an el rival en jefatura, la guardia imperial d'en Moret; y, per contraprop, per contrast entre les forces d'un y altre, el capdillatge d'en Canalejas s'aferrarà d'una manera definitiva abans de la caiguda y romandrà establert, en tota permanència, el torn pacífic.

En cambi, ¿quins serien els enemics en el cas de l'altra batalla, en la batalla per la llibertat y contra l'ingerència eclesiàstica? Serien, en primer lloc, els homes de l'altre torn, els conservadors, aquells conservadors que entronisaren la propia situació dita democrata, els conservadors poderosíssims y temibles; serien les secretes instigacions palacianes; serien els religiosos, que se senten veritables diputats de burgesia, ministres de la més corrent opinió social d'una massa sense opinió...—Y veieu com Catalunya, el problema perenne de la política espanyola, semblarà en l'història d'aquet període pseudo-esquerrista de la monarquia, el rescat de les grans reformes liberals no fetes, l'excusa de la gran manumissió laica no empressa... En Maura, oferint a Catalunya les Mancomunitats que ara afecta rebutjar, exigia, en cambi, com a preu, la supressió del sufragi universal y de l'intervenció popular en els debats del municipi. Avui, a cambi de les Mancomunitats, ¿qui sab si Catalunya haurà contribuït al dissimul, a la postergació y a la ja impossible pròrroga de la reforma religiosa?

Les Mancomunitats, en el fons, enclouen una temporal reconciliació entre dinastisme y catalanisme; y potser, en aqueix concepte, ens perjudiquin com a republicans.—Jo us declaro, en cambi, ben sincerament, que voldria ésser, encara, més perjudicat en el meu republicanisme per una conciliació entre la dinastia y la llibertat laica, mitjant la franca entrada en les lleis civils. Jo, republicà per principis, no'n faria cas de que s'allunyés el moment de la forma republicana, perquè, com a Anglaterra, el fons de les voluntats lliberals anés implantant-se y la revolució fos conjurada per l'evolució.—Mes, pera això—no s'oblidi—caldrien dues condicions ineludibles, pera les quals precisament va pactarse la nostra conjunció; una condició positiva y una negativa. Primera: restabliment de la plena y sola jurisdicció civil, emancipació de l'ensenyansa y de la vida, avui sotmeses al catolicisme. Segona: renúncia a la col·laboració indirecta ab els conservadors, col·locantlos fora de l'actual constitucionalisme, com ho estan els jaumistes, o com ho estem nosaltres mateixos, republicans; es dir, renúncia al sistema de torn pacífic en comptes d'afirmar, com avui, que's treballa per la llibertat, tot preparant el camí de retorn an els enemics de la llibertat.

GABRIEL ALOMAR

Després de la victoria

Terminades, per ara, a Madrid, les seves tasques, el diumenge al matí, en l'express, varen arribar a Barcelona els diputats catalans que tan brillant paper han fet en la discussió del projecte de Mancomunitats.

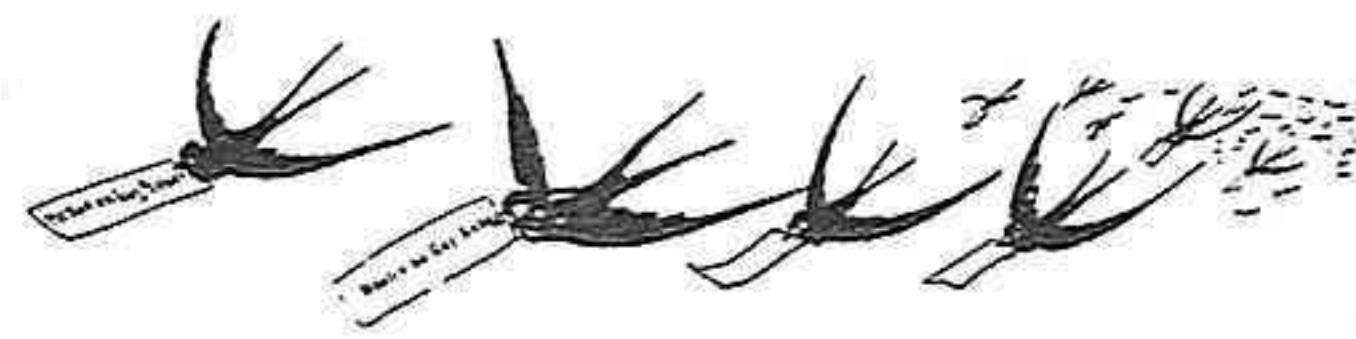
Sense treballs previs ni invitacions de cap mena, els voltants del baixador del passeig de Gràcia s'ompliren de ciutadans, desitjosos de

testimoniari als defensors de Catalunya la seva gratitud per la valentia ab que en la Comissió y en el Congrés han sapigut interpretar els seus sentiments autonomistes.

Eren prop de les 9 quan el tren s'aturava al baixador y apareixien en l'andén els senyors Corominas, Carner, Cambó, Rodés, Cruells, Moles, Ventosa, Bertran y Serra, Sala, etc., etc. Un aplauso formidable y un ¡visca Catalunya! atronaren l'espai. Hi hagué estretes de mans y abraçades, y al sortir del parador el senyor Corominas un nombrós grupo de joves nacionalistes l'acompanyà fins al seu domicili, entre visques y aplaudiments.

Arribats al peu de la seva morada, el senyor Corominas dirigí la paraula al poble, posantlo en guardia contra els enemics de Catalunya y dient, entre altres coses, que «ja que en Canalejas ha obrat ab nosaltres ab llealtat, cal que ab llealtat li corresponguem també nosaltres».

Y així terminà la improvisada festa cívica, senzilla y modesta, però tan digna de Barcelona com dels diputats que, en nom de Catalunya, han portat a Madrid la seva veu y les seves aspiracions.

La Verge de la Barceloneta

EMBLA, aquet titol, bonic pera una parodia de *La Verge del Mar*, d'en Rusiñol, y ho es, en efecte, perquè l'imitació «Plimsaul» de la comèdia no pot ser més remarcable.

La Verge de la Barceloneta es una imatge escrostonada, que un tal Agustí, senzill pescador, acaba de descobrir al fons del mar, prop de la costa de Llevant.

A l'anar a esmollar, l'afortunat pescador va veure's agradablement sorprès per l'extraordinària troballa. Entre un aixam de sardines, de burrets y de peix sense sang, que omplien la xarxa, observà un bulto pesant, tot incrustat d'algues y muscles y petxines. ¿Què serà? ¿Què no serà?... El neteja bé, el rasca, li treu les tallarines del damunt y... ¡oh, visió espèrrant! El bulto era una Verge autèntica; una Mare de Déu tota d'una pessa, encara que la pessa no fes sinó dos pams escassos.

Un cop arribà en terra, l'Agustí va correr a ensenyar la reliquia a tots els amics y coneguts.

A professó feta hi anaven tots els desocupats y impressionables veïns de la Barceloneta. Tal va ésser el desori de la barriada, que fins els Gutiérrez y els Sánchez se vegeren obligats a posarhi ordre.

Y d'exclamacions de joia, no'n vulgueu més: —¡Ai, Senyor, quina monada!

—¡Mirèusela!... ¡Aquesta sí que es la veritable Verge del Mar!

—Sí, ¿eh?...—afegeix un *ateyo*.—Devia ésser aquella que va *protegir* els temporals de l'any passat...

—Vetaquí una bona atracció pera un cine mistic, ara que estan de moda—exclama un de més enllà.

Els intel·ligents en trastos vells asseguren que la ja famosa imatge de l'Hostia, sigle enllà, sigle ensà, feia uns quatrecent anys que jeia al fons del mar.

Preparem-nos ara a rebre la sotragada de miracles portentosos y cures impossibles. Tant

al Crist de Betlem com an en Josepet de la Montanya, els ha sortit un bon gra, ab aqueixa competidora.

Y ja veureu com acabarà la comèdia. El modest pescador de la Barceloneta es qui, de fet, va pescar la Verge; però l'Església que ara l'arplegui, aquesta sí que haurà fet la gran pesca.

Perquè, si bé es veritat que de Mares de Déu se'n troben algunes al mar, de llusos, en terra, encara se'n troben molts més.

JOAQUIM AYMAMÍ

ISCA Catalunya!

Es el crit que, com un cant de gloria y d'esperansa, surt avui de tots els llabis.

El Congrés, encara que no d'una manera definitiva, ha aprovat la llei de Mancomunitats. L'oposició que desde el Senat l'amenassava, sembla que, quan les Corts tornin a obrirse, haurà perdut la virulència y les uncles. En Canalejas ha repetit una pila de vegades que, o'l Parlament votarà el projecte, o ell deixarà de ser Govern...

Després de la ventada d'hostilitat y d'odi que durant tants dies ha passat per damunt de Catalunya, ¿no es tot això, pera nosaltres, un triomf ben remarcable?

Seran les Mancomunitats, en sa aplicació, lo que en són dia ens mostri l'experiència; però, avui per avui, lo que salta a la vista es que, malgrat l'atmòsfera que contra el projecte s'havia fet, un gest d'energia dels nostres diputats, units per una mateixa aspiració, ha sigut prou pera destruir totes les intrigues y salvar tots els obstacles.

La divisa «l'unió fa la força» ha sigut una vegada més sancionada pel exit. Heusaquí la principal lliçó que de la passada campanya ha de treure'n el poble.

Tan bon punt el Congrés, en la sessió de divendres, hagué aprovat el darrer article del projecte de Mancomunitats, en Canalejas se tragué la clau de la butxaca y tancà les Corts.

—Ara—va dir—aprofitar l'estiu, preparant la labor de la nova etapa parlamentaria.

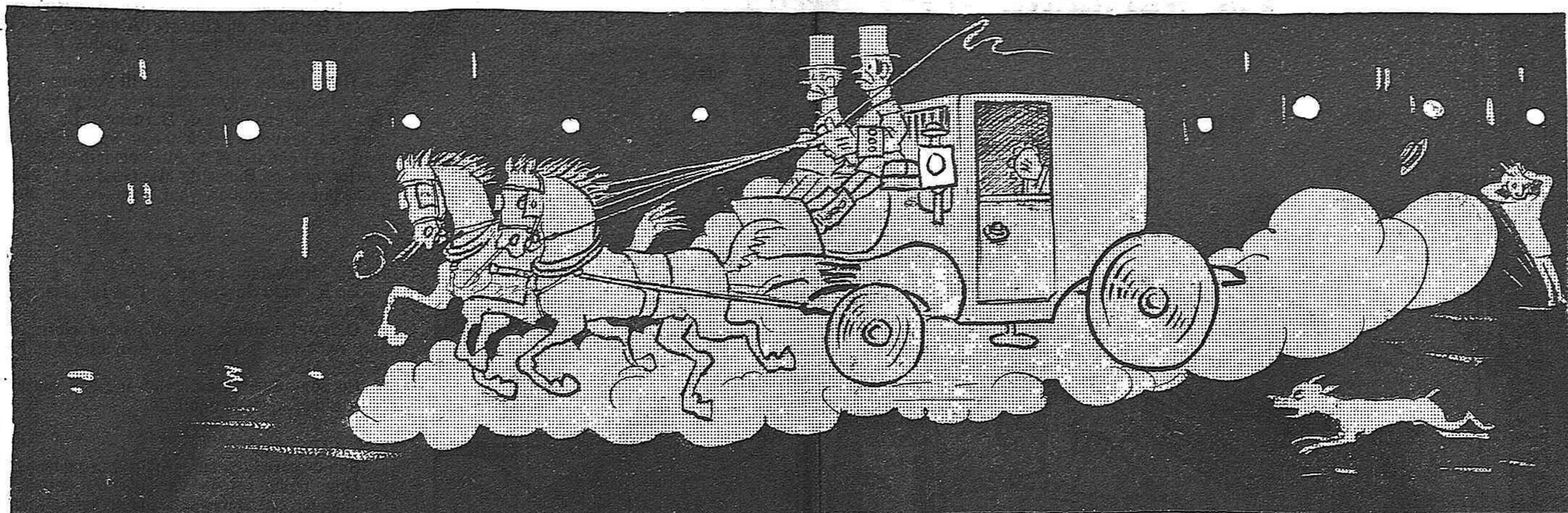
Fins ha fet una promesa, pera llavors. Ha anunciat que si durant els mesos de calor «no passa res» ni s'altera l'ordre, la reobertura del Parlament se solemnitzarà ab una ampla amnistia pera els presos y processats per delictes polítics.

Molt bonic y molt agradable, però ¿què es això, en realitat?

¿Un propòsit formal y sincer o una manera econòmica y senzilla de procurarse un estiu tranquil?

Aprobada, en principi, la llei de Mancomunitats, tots els prohoms, com es natural, hi han dit la seva.

Un dels que ab menos miraments n'ha parlat es el senyor Urzáiz, qui, si be sense firmarho, declara en el seu diari, *El Correo*, que el nou

Cóm arriben els altres

projecte es senzillament «un buñuelo más que añadir á los que ya han pasado por el Parlamento».

Y, a continuació, enumera els aludits *buñuelos*, que, fins a la fetxa, segons el senyor Urzáiz, són els següents:

Primer: La llei dels Consums que, ademés de no suprimirlos, ha creat un impost impopular, el del inquilinat, y ha produït un gran trastorn.

Segon: La del servei obligatori y supressió de les redempcions a metalic, en virtut de la qual ni han desaparegut les redempcions ni tenim servei obligatori.

Tercer: L'arreglo de la qüestió de les Canaries, fet de qualsevol manera y convertint en un terrible embolic l'organissació administrativa d'aquelles isles. Y

Quart: El projecte de llei de Mancomunitats. Aixís opina, en l'actual moment historic, l'arreconat politic gallego, y aixís, ab una sinceritat que nosaltres respectem, ho fa public en el seu diari.

Però... però... ens queda un dubte. Si el senyor Urzáiz fos ministre, ¿no ho veuria, potser, tot completament al revés de lo que ho veu ara?

**

Y de que aquet dubte no se'ns ha acudit aixís com aixís pot donarne testimoni don Santiago Alba, abans moretista furiós y avui conseller de la corona a les ordres del senyor Canalejas.

També el senyor ministre d'Instrucció Pública va ser, en certa época, com avui ho es el senyor Urzáiz, enemic irreductible de la llei de Mancomunitats, y també, com el senyor Urzáiz, digué d'ella que era un *buñuelo*.

No obstant, al portarse ara la qüestió al Parlament, el senyor Alba, passant per damunt de tot allò que en contra havia dit, ha votat en pro.

Y, quan li han fet notar la seva inconseqüència, ¿sabien en quina forma s'ha defensat?

—Ara—ha dit—no es llavors. En el temps en que deia que les Mancomunitats no m'agraven, jo no era ministre.—

Ja veu el senyor Urzáiz com, al parlar d'ell no es gens extrany que pensèm en el senyor Alba y com, al parlar del senyor Alba, tenim raó sobrada pera recordarnos d'ell.

Els pocs diputats que encara segueixen an en Lerroux, abans de comensar les «imperiosas vacaciones», s'han reunit a Madrid y han resolt que d'avui endavant la seva bandera sigui aquesta:

«Ni guerra ni escuadra; escola y rebost.»

Es a dir, quatre crims, quatre incongruències.

La guerra... ¿Cóm pot combatrela un partit que fins ara ha vingut sostenint que lo del Rif no ho es?

L'escuadra... ¿No havíem acordat que la sessió del Congrés en que varen votarse els 200 milions seria considerada com una sessió històrica?

Queden el rebost y l'escola.

Però del primer, don Alejandro, que té el seu ben proveït, no es facil que se'n preocupi.

Y en quant a l'escola, ¡galdosos fruits ne treuríem, regida per un mestre que no coneix més llibres de text que *L'explotació obrera* y *l'Compendi d'Intolerancia!*

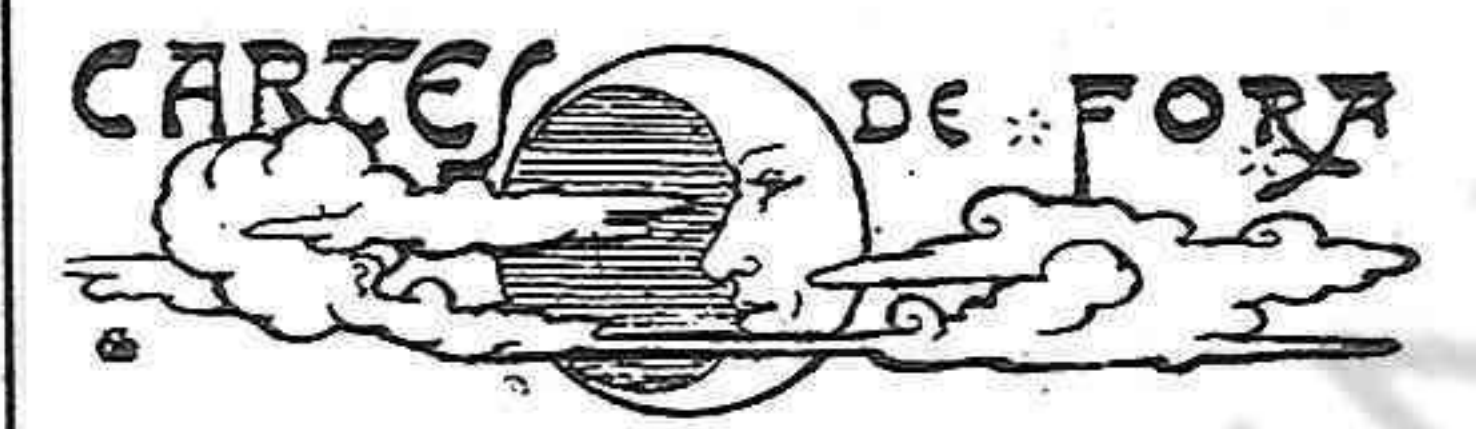
Un capellà piemontès s'ha suïcidat d'una manera estrident y teatral.

Tot celebrant la missa, en comptes de beu-

re's el vi de les canelles, va enviarse gola avall una dosis de sublimat corrosiu.

Aquet mossèn no devia esser gens tonto. ¡Matarse en el moment de la consagració!

Es la manera més còmoda de posarse bé ab Déu y ab el dimoni a la vegada.

Sant Vicens de Castellé, 7 de Juliol.

Molt convenient serà que, de quant en quant, donguem alguna batallada, pera veure si ens desvetlem de la mitgdiada que sofrim en aquet poble.

En el centre lerrouxero hi ha un conspíquo, que va predicant sal y vinagre contra la reacció, diariament, y no falta qui assegura que l'ha vist, a les tres de la matinada, anar a conferenciar ab mossèn Forquilla, dintre la garita del seu magatzem, y després l'han sorprès picantse el pit, com el més llanut dels *borregos*.

Tenim, també, aquí un subjecte mitg feresseg, que's veu que parodia an en Lerroux, y, mentres pugui esser home d'altura, no's para en barres, y, ab tal de poder lograr son obgecte, faria qualsevol cosa.

Fins fa poc, havia sigut president d'una societat de ball, que, per cert, té molts símptomes de carca—doncs, segons se sussurra, es protegida del mossèn en qüestió;—però, segons sembla, no anant els comptes prou bé y veientse la pedregada a sobre, va haver de tocar el dos a corre-cuita, ¿y cap aont?, cap als radicals s'ha dit, a veure si pot escalar algun lloc, pera presumir la seva figura.

Es, també, una especie de sabi Salomó, y, després d'haver anunciat que volia descobrir alguna cosa, pensà en la pólvora, y va trobarse en que algú ja s'havia adelantat an ell. Ara, per no quedar malament y no trobar res que inventar, diu que està perfeccionant... la mandra.

Y hasta otra.

Monistrol de Montserrat, 9 de Juliol.

Aixís com fins ara hem criticat, ab tota la crueta del nostre llenguatge, la major part dels actes del centre republicà de Monistrol, per esperit de justícia, avui aplaudim ab tota sinceritat l'acte del conserge del mateix, per la publicació, en *El Trabajo*, de Sabadell, d'una excitació a la classe obrera, perquè's reorganissi societatariament, si no volen esser, per més temps, víctima d'una burgesia crudel y sense entranyes. Molt ens ha satisfet l'escrit de referencia, doncs ens demostra que'l bon sentit va imposantse, y ens fa concebir l'esperansa de que, en dia no llunyà, l'obrer compendrà que, mentres la burgesia de l'alt y baix Llobregat ens ha arrencat fins l'última tira de pell, gracies al temps que en Lerroux ens ha fet badar, esperant que'ns portés el *pavo republicano*, el *caudillo* s'ha fet milionari, y no tardarà gaire temps en fer pam y pipa als que li han servit d'escambell pera arribar al pot de les unses.

En quant a la política local, ja no hi ha cap treballador que no's dongui compte de que es un cadavre en putrefacció. Allò de que

el perro, el ratón y el gato, comen en un mismo plato,

el treballador deu haver d'acabarho a corre-cuita, si no vol que la miseria el fassi desapareixer del mapa. El centre republicà de Monistrol havia sigut, més que'l local d'una entitat política, la casa dels treballadors; avui, desde que'ls que remenen les cireres d'aquella casa fan *vaca* ab els explotadors y causants de la miseria del poble, aquella casa va ràpidament a la decadencia. Encara que al senzill obrer li costi de veure les coses clares, ve un dia en que ho comprèn tot.

Ja ho sabeu, *leaders*: o a assimilarse o a eliminarse; o, sincerament, ab la gent treballadora, o engorjats d'una vegada per la burgesia.

L'influencia de Catalunya

PERA bona part dels homes que a les Corts espanyoles ostenten la representació d'un districte, les idees són lo de menys, y alguns potser ni saben ben clarament lo que vol dir la paraula *ideal*. L'un figura al partit conservador perquè son pare ja hi era, l'altre es liberal, per la seva amistat ab en Romanones: el de més enllà, abans era liberal y ara es conservador, perquè segueix, a ulls clucs, an en Maura; algun figura entre'ls republicans, perquè aquesta va esser l'etiqueta que tingué de posarse pera sortir elegit. Una convicció, filla d'un profund sentiment o d'un detingut estudi, n'hi han ben pocs que la tinguin.

Això fa que moltes vegades les Corts semblin, no una reunió d'individualitats conscients, sinó una colleta de remats, a la veu d'uns quants pastors. La disciplina no hi ha necessitat d'imposarla, perquè neix espontania de la condició *ovellesca* dels afiliats. Segueixen creient que *primer es el partit que tot*, y a les petites conveniencies del partit o de la partida, sacrificuen moltes voltes els grans interessos de la patria.

Per fortuna, aquí, a Catalunya, l'alsament sentimental de la Solidaritat va deixar fondes arrels en el cor dels catalans y l'amor a la nostra patria va creixer en intensitat, fins en l'ànima dels que's mostraren enemics d'aquell grandios moviment.

Aquesta influencia del sant amor a Catalunya, que domina avui en el cor de tots els bons catalans, ens ha ofert al Congrés l'hermós espectacle d'acoblar en un sol sentiment a tots els diputats de la nostra terra, trencant per primera volta, ab esperansadora unanimitat, aquells funestos convencionalismes creats per la pernicioso disciplina que imposaven els partits. Les Mancomunitats han tingut aquesta primera virtut, y, encara que'l projecte de llei votat pel Congrés no'ns portés pràcticament cap altra ventatja, n'hi hauria prou ab la d'haver demostrat que, pera'ls catalans, lo primer es Catalunya, pera sentirnos satisfets del seu resultat.

Encara que no ab la rapidesa que nosaltres voldríem, la política va tornantse, a Espanya, lo que fa ja molt temps es a les altres nacions d'Europa: l'art de governar y administrar bé els pobles. Si fugim del pandillatge politic y anem a la formació y al culte dels ideals, hauré fet un gros miracle, y bona part podrà agrairse a la redemptora acció de Catalunya.

JEPH DE JESPU

tota la gent contractada al ser l'hora ha dat el crit; s'han disparat dos mil tiros, s'ha tenyit de sang un riu, però, al fi de la jornada... ¡triqui-triqui-triqui-trinc!...

Les grans viles portugueses no han bellugat ni un sol dit; Oporto ha entreobert els llavis, deixant escapà un somris; Braga s'ha *llamat* andana, Coimbra s'ho ha pres dormint y pel que toca a Lisboa... ¡triqui-triqui-triqui-trinc!...

Total: un aixam de presos, trenta o quaranta ferits, uns quants baillets sense pare y uns quants pares sense fill; els directors de la broma amagats o fugitius y el teu estandart de guerra... ¡triqui-triqui-triqui-trinc!...

¿Què vol dir això, Manolito? Vol dir que en lo successiu faras molt bé no escoltante a cap d'aqueixos tranquils que fan veure que conspiren per tornar el ceptre antic, y quan t'han fet donà els quartos... ¡triqui-triqui-triqui-trinc!...

Portugal no està per orgues: viu satisfet y felís dintre del modern sistema y no vol retrocedir. La corona dels teus avis en el fang va perdre el brill, y una corona enfangada... ¡triqui-triqui-triqui-trinc!...

Per lo tant, no siguis tonto; escarmenta ab lo que has vist y segueix, segueix fent broma ab reines de cafetí; perquè, en quant a tornà al tron del qual un poble viril va treure't un dia a còsses... ¡triqui-triqui-triqui-trinc!...

C. GUMÀ

Cansoneta

(AB ACOMPANYAMENT DE GUITARRA)

Manelet, rei sense trono, surt a la finestra un xic y sentiras lo que porten els aires del teu país. No està bé que aquí tu't gronxis estirat al balanci, mentres a la teva terra... ¡triqui-triqui-triqui-trinc!...

¿Sabs?... El bon Paiva Couceiro ha complert lo que't va dir;

Una desgracia mai ve sola

ES hora d'entregar les quartilles pera LA CAMPANA.

A la cassa d'una nota política que permeti un comentari, repasso la premsa local. L'espai més gros el dediquen, els diaris, als incidents a que la discussió del projecte de Mancomunitats ha donat lloc y a les conseqüències que de la seva aprobació poden derivarse.

Tiro avall. Voldria quelcom de nou, sense importancia aparent y digne de ficarhi l'atenció.

Sí, busca, busca... Aquets diaris semblen

La saragata de Portugal

—Senyor: els monarquics portuguesos estan matantse per vos. ¿Què feu?
—Dígalshi que segueixin lluitant, y quan hagin triomfat y jo pugui tornar sense perill al meu palau de Lisboa, que avisin.

ret y perteneixents tots a la majoria, varen ser 19. En aquet grupet hi figuren en Rodriguez de la Borbolla, en Gasset, l'Alvarado y en Burrell, tots ex-ministres y ab moltes ganes de tornarne a ser.

Hi ha també entre aquets 19 votants en contra el cèlebre senyor Manzano, ex-governador civil de la provincia de Barcelona. La raó en que Sa Senyoria fundà el seu vot negatiu va ser la de que la llei de Mancomunitats és molt pitjor que les Bases de Manresa!... Ja veuen; ha sigut governador, y ni sisquera sab llegir.

Els ultims datos, y prou.

En Rodrigo Soriano y en Pau Iglesias varen abstenirse.

Dels set diputats per la nostra ciutat, sols un va votar a favor del projecte: don Pere Corominas.

Els noms dels altres... ab franquesa, els noms dels altres... els hem oblidat.

Son divertits els monarquics portuguesos.

Quan tenien rei no varen saber defensarlo ni impedir que'ls republicans li netegessin la menjadora. Y ara que no'n tenen, cada dos per tres se llensen al camp, ab el desguitarrat propòsit de restaurar el trono de don Manuel.

Aquets dies han tornat a probar fortuna y, naturalment, a les pallisses que fins avui portaven rebudes han tingut l'honor de sumarnhi un'altra.

Bon profit els fassi la nova surra, y el dia que'n vulguin més, ja saben com han d'arreglarho.

Un bon crit de *viva o rei!*, un parell de trets, y poden estar ben segurs de que la *castanyada* no'ls farà falta.

Al banquet de les Mancomunitats que'ls diputats catalans celebraren a Madrid va esserhi invitat don Alexandre Lerroux.

Y, segons les cròniques, el famós quefe radical va excusar la seva assistencia *ab termes de gran cortesia*.

Ara sí que veig clar que l'ex-emperador es home de quartos y neda en l'opulencia.

¡Fins s'excusa d'assistir als teccs!
Abans no més s'excusava d'assistir a les barricades.

Cavallers: M. C. (Sant Vicens de Castellet); Si l'espai ho permet, se publicarà.—M. T. (Sant Joan): Tot això es, senzillament, repugnant. Sense justificants y sense documents que donguin forsa a la firma, no podem fernes resso d'aquesta mena de queixes. Jo, de vostè, me dirigiria al bisbe de Girona.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Gracies, per la remesa.—Joaquim Malleu: Entren en cartera, y s'hi farà lo que bonament se pugui.—T. E.: La d'avui, sí; l'altra, no li asseguro.—Els Set Pecats Capitals: Les xarades que m'envia són incorrectes, y una d'elles, equivocada; perquè no sé que en cap país del món la paraula *da* sigui preposició.—Dominica Rovira Orts: La targeta es l'única cosa que'm va bé. Respecte a lo acceptat anteriorment, dec recomanarli paciència. Pensi que *todo se andarà*.—Ll. C. (Bellcaire): Es excessivament llarga. Tot això mateix, dit telegràficament, en vuit o deu línies, molt bé.—P. Queraltó T.: El dibuix es manso, y l'acudit no gaire encertat, perquè la gent no's vesteix, sinó que's *revesteix* de valor.—Joanet de La Escala: Moltes mercès per l'envio. Ho llegirem ab calma, y entrarà, probablement, en la cartera d'Almanacs.

BLET

UAN, després d'haver llegit el decret suspensent les sessions de les Corts, el senyor Canalejas se retirava del Congrés; un diputat va preguntarli:

—Y ara ¿fins quàn, don Josep?—

Y don Josep, lleuger com sempre y com sempre indiscret, en compte de dir que no ho sabia, doncs en efecte no ho sab, va respondre molt serio:

—Fins al mes d'Octubre. El dia 8 tornarà el Parlament a reanudar les seves tasques.

—¿Quines ganes, eh?, de crearse compromisos, únicament pel gust pueril de fer veure que aquí ell es l'amol!...

Per lo demés, ja cal que hi vagi en compte, el senyor Canalejas, ab la fetxa que imprudentment ha senyalat pera comensar la nova temporada parlamentaria.

L'Octubre, prou ho sab tothom, es un mes de molt mala sombra.

En Octubre va ser fusellat en Ferrer.

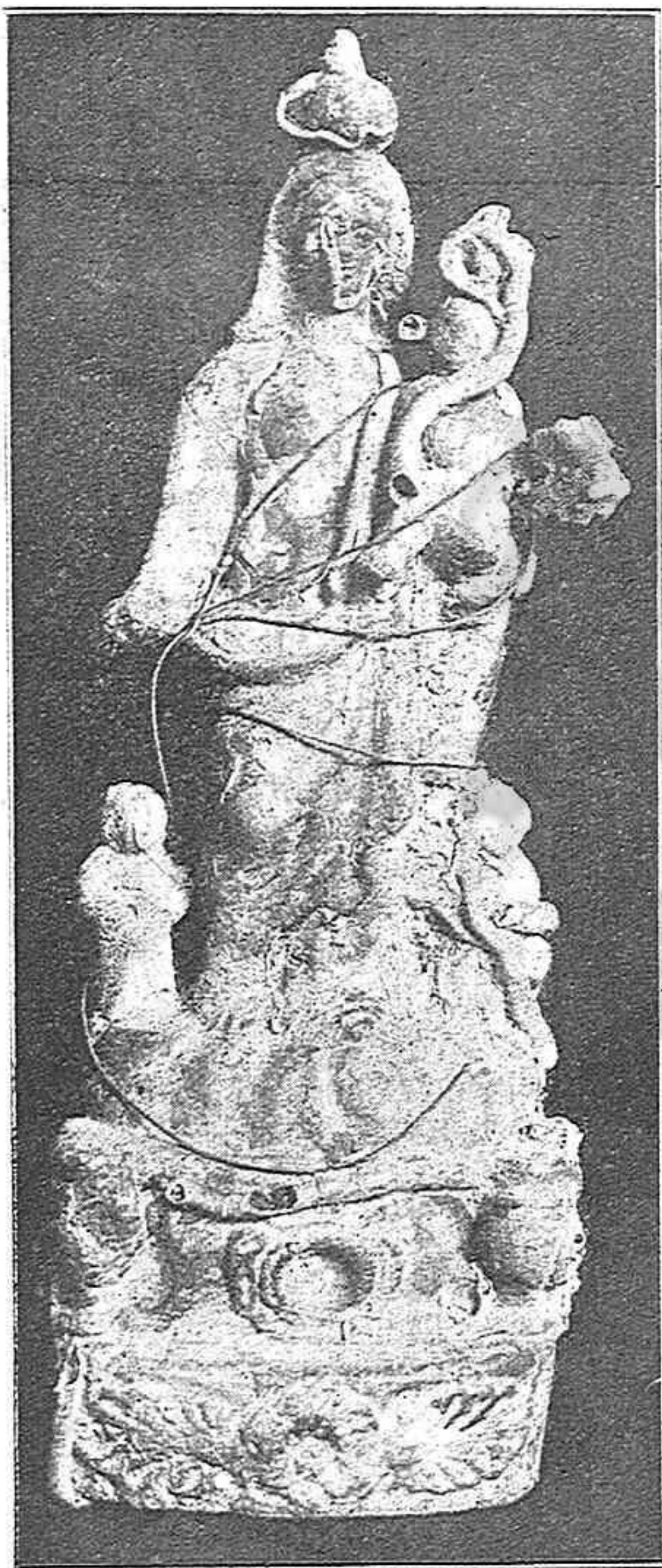
En Octubre va caure en Maura.

En Octubre sigué destronat el rei de Portugal...

¡Alerta, don Josep, alerta!

170 vots va obtenir al Congrés el projecte de Mancomunitats. Entre ells n'hi ha de tots els colors y de totes les procedencies: liberals, republicans, regionalistes, jaumistes, conservadors... Lo unic que no hi ha es lerrouxistes.

Els vots en contra, capitanejats per en Mo-

La ja famosa «Verge de la Barceloneta».

Els pescadors que varen trobarla.

(Vegis l'article de la segona plana)

tallats tots ab un mateix patró. Quan se n'ha llegit un, no cal pas repassar els altres.

Se veu que, com sempre, ha fet l'estisora de les seves, avui.

¿Veiam la secció telegràfica? Cal prescindir de lo que ja al matí he llegit. També de'lo que'ls diaris de Madrid m'han explicat fil per randa, lo que no es obstacle pera que'ls nostres m'ho diguin ara en forma de telegrama, molts cops de... *darrera hora*.

¿A veure?

Els titols són lo que primer, me fereix la vista.

¡Això es la fi del món! ¿Llegeixo els telegrams, o es la *secció* un toc de somatent?

En un mateix diari y en una sola edició, hi trobo els següents epígrafs, capassos, per sí sols, d'esborronar a l'home més fred y indiferent.

Desórdenes turcos.—General enfermo.—Huelga marítima en Orán.—El Papa enfermo.—Choque de vapores.—La peste bubónica.—Maura en Burgos.—Accidente desgraciado.—Dos penas de muerte.—Explosión de gas.—Huelga de cerrajeros.—Protesta de los gremios.—Tembor de tierra.—Suicidio en Valencia.—Pescadores descontentos.—Sucesos de Portugal.—Refinería incendiada.

¡Fòra, fòra!...

Vinga un altre.

Lo que he dit. Ab prou feines se diferenciaria de l'anterior, si no fos que'm conta una nova desgracia.

Almería.—Para la Argentina embarcaron, en el vapor austriaco «Saura», 272 emigrantes.

¡Vagin els diaris al botavant!

Ja escriuré demà. Potser, en unes hores, l'aspecte del món haurà canviat. Potser s'haurà girat la truita, y seran riallades de satisfacció, lo que es, avui, dol y desgracia.

M'en vaig a donar un tom.

L'endemà:

El pueblo de Cuevas de Vera ha telegrafado al gobierno de la República Argentina, solicitando el envío de un barco donde puedan emigrar dos mil braceros de aquel pueblo andaluz que no tienen medios de vida.

Ja ho veuen. No hi hà remei, per lo vist.

Aquesta es la situació d'Espanya en l'any que estem travessant y que algú qualificarà, potser, de *gracia*...

Les dugues darreres noticies tindrien d'esser prou pera que, si existís entre nosaltres el